Melissa Moretti

Gyógyító szeretet

adamo books kiadó

Melissa Moretti

Gyógyító szeretet

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-144-9

adamo books kiadó

TARTALOM

Első napok....4
Ütközetek....15
A páciensek....26
Ellentámadás....39
Kétségek között....54
Nincs nyugalom....64
Tragédia....74
Egy kis nyugalom....82
Befogadás....91

Első napok

Nara kihajolt az ablakon.
A menetszél az arcába vágott, meglobogtatta hosszú haját, egy-egy tincset a szeme elé fújt, de nem bánta. Az ismeretlen vonzotta, és a táj, ahová igyekezett, most bukkant fel a láthatáron. A távolsági busz lassított. Nem volt sok utas, és a hosszú órák alatt Nara nem is nagyon figyelt rájuk. Elfoglalták saját gondolatai. Az aggodalmat, mint máskor is, igyekezett eltolni magától. Nem ő az, aki folyton a jövője miatt aggódik, sápítozik, rémeket lát.
Pedig a tudata alatt tisztában volt vele, hogy lenne oka aggódni. Semmi sem biztos, ez az egész utazás egyetlen nagy ugrás az ismeretlenbe, a sötétbe.
Tollen városát az interneten választotta ki. Megnézte: van-e itt kolléga? Valaki, aki már korábban letelepedett itt, vagy eleve ide született és elvégezte a szükséges iskolákat. Aki komolyan űzi az ipart. De nem csak a városban: annak távolabbi környékén nem volt egyetlen bejegyzett személy sem. A szakmai listákról is kimaradt a város neve. Amúgy addig a Tollen név semmit sem mondott Narának, utoljára talán az általános iskolai földrajzórán hallott róla, annak meg már legalább tizenöt éve. Tollen is része Európának, de az országon belül vagy négyszáz kilométerre van a fővárostól, a hegyvidék és a határ közelében.
Mostohán bánhattak vele az elmúlt évtizedekben – gondolta, amikor a busz már a házak között kanyargott.
A Belvároshoz közeledve minden olyan volt, amit Nara bármelyik másik városban is láthatott: számítógép alkatrészeket árusító boltok, pláza, utazási irodák, kávézók, pizzériák, parkok. De főleg eléggé elhanyagolt házak, még a központban is. Látszott, hogy nincs pénz a renoválásra, pláne nem építésre. Bár itt-ott azért látott néhány építési területet, ahol emelődaruk nyújtogatták a nyakukat. Kora délután volt, sütött a májusi nap.
Egy viszonylag modern külsejű üvegcsarnok előtt fékezett a járat. „Végállomás", mondta a vezető a mikrofonba. Az utasok szedelőzködni kezdtek – Nara látta, hogy nem sietnek. Az épület árnyékos oldalán, a megállóban többen várakoztak. Slusszkulcsot pörgető férfiak, termetes nők, gyerekek. Majdnem minden leszállóra jutott egy vagy két várakozó:
- Szia!
- Na, megjöttetek végre.
- Milyen volt az út?
- Fárasztó.
Nara a vállára dobta a nehezebbik táskát, a kezébe fogta a valamivel könnyebbet. No, és a kézitáskáját sem hagyta ott. Lelépett a járdára, és abban a pillanatban tudatosult benne: megérkezett egy vadidegen városba, ahol senkit sem ismer – de ahol ezután kell majd élnie. Mert így döntött, mert így akarja.

Először is beadta a csomagjait a megőrzőbe, aztán vett egy helyi újságot. Nagyon éhes és szomjas volt. Megkérdezte, hol van itt egy étterem, és öt perccel később helyet foglalt egy kis kifőzde teraszán. Meleg volt, de kellemes meleg. A levegőben virágillat terjengett, és ettől megjavult a kedve. Ilyen kis dolog is elég volt ehhez: azt szokta mondani, hogy ő egy „megveszekedett optimista". Semmi sem vehette el a kedvét. Főleg nem az életkedvét.
Míg meghozták a levest, már rátalált a helyi lapban a hirdetésekre. Belemélyedt a „Kiadó lakások" rovatba.
Meglepően kevés címet talált. Hát igen: Tollen kisváros. Ki jönne ide az ország szélére, a meglehetősen elhagyatott vidékre, hogy egy bérelt lakásban éljen? Erre csak egy nagyon fontos

ok késztethet bárkit is. Mint őt – de erre most nem akart gondolni. Van elég baja e nélkül is.
A mobilja képernyőjére hívta a város térképét. Azt a lakást választotta, amelyik a legközelebb volt a Belvároshoz, aztán felhívta a megadott számot. Egy olyan férfi jelentkezett, akinek már a hangja sem tetszett Narának. Az idegen megkérdezte, hány éves, és amikor Nara az igazságnak megfelelően közölte, hogy huszonkilenc, szinte hallotta, amint a férfi megnyalta az ajkát: „Jöjjön csak, kedves, az árban majd megegyezünk..!" Valami vén kéjenc lehet, futott át a fején. Kis habozás után inkább a rangsorában második helyre tett címet hívta. Itt egy idősebb női hang jelentkezett, ami rögtön megnyugtatta a lányt. Kedélyesen váltottak néhány mondatot, és mire ebéd után elindult a címre, már tudta, mekkora és milyen lakásra számíthat. Az sem volt titok, mennyi a bérleti díja havonta.
Nem volt messze a Belvárostól – Nara kezdte sejteni, hogy Tollenben tulajdonképpen nincsenek nagy távolságok. Egyelőre még önmagának sem tudta volna megfogalmazni: tetszik-e neki a város. Volt benne valami idegen, de remélte, hogy ez majd idővel elmúlik. Főleg, ha itt fog lakni, ezeket az utcákat rója majd.
Most még csak a buszpályaudvart ismerte, és távolról látta a főteret a tornyos városházával – ezeket a képeket korábban a neten is látta. Tollen internetes portálja is elég szerény volt, akár most „élőben" maga a város.
Az utcát hamar megtalálta, és elégedetten állapította meg, hogy a ház viszonylag jó állapotban van. Fölért az első emeletre – két lakás volt egymás mellett, és az egyik ajtóban madárcsontú, kistermetű öregasszony állt, mosolyogva:
- Jó napot, kedves...
- Nara Vernoni vagyok, én telefonáltam.
- Megismerem a hangját. A nevem Agata Zarzis. Szegény férjem belgyógyász volt ebben a városban harmincnégy évig. Özvegyen maradtam, kisnyugdíjjal, hát bizony jól jönne az a kis pénzt, amit öntől kapnék.
Ez az őszinteség meglepte Narát. A nagyvárosban, ahol eddig élt, az emberek nem tárták fel így a lelküket, privát dolgaikat. „Ez is Tollen", gondolta. Agata asszony kilépett a folyosóra, és egy kulccsal kinyitotta a szomszédos ajtót:
- Hát ez lenne az. A férjem befektetésnek szánta: amikor a szomszédék elköltöztek, megvette tőlük. Többször volt már lakóm, utoljára fél évvel ezelőtt. Nem csak innen költözött el, hanem a városból is. Nem miattam... – kuncogott.
Nara belépett, majd egy pillanatra megtorpant, magába szállt, az érzéseit figyelte. Még semmit sem látott a lakásból, de ez nem is volt fontos. Csak az számított, mit érez. Jó érzést vált-e ki belőle ez a nagy szoba, a kis konyha, meg a fürdőszoba, amit a hirdetésben olvasott? Érezte, hogyan áramlanak a tudatába a hullámok, a rezgések. Nem tapasztalt semmi rosszat. Talán fél percig is állt így. Amikor kinyitotta a szemét, Agata asszony fekete szempárját látta maga előtt. Az asszony alacsony volt, Nara magas, így hát felfelé nézve kérdezte:
- Minden rendben van?
- Igen, asszonyom. Csak érezni akartam a lakást. Azt hiszem, tetszeni fog.
- De még nem is látta!
- Nem baj. *Éreztem*, és ez a legfontosabb – de hogy megnyugtassa Agatát, körbement, megnézte a kicsit régimódi bútorokat is. Két nagy ablakon jött a fény az utca felől, ám látta, hogy jól zárhatók, a zaj nem hatolhat be. Különben is, Tollenben aligha vannak közlekedési dugók – míg itt álltak a lakásban, egyetlen autó ment el a ház előtt, azt is csak azért érzékelte Nara, mert éppen kinézett az ablakon.
- Mivel foglalkozik?
- Gyógyítással.
- Á, szóval orvos, mint szegény férjem volt?
A férj, akihez immár poszthumusz örökre odatapadt a „szegény" jelző, amely halott állapotát kívánta jelezni, mintha egy pillanatra megjelent volna a szobában. Nara az asszonyra mosolygott:
- Nem egészen. Vannak ugyan diplomáim, de azokat nem orvosegyetemeken adták ki. Én... hogy

is mondjam... alternatív gyógymódokkal foglalkozom.
Agata érdeklődve nézett rá:
- És itt akar majd gyógyítani? – intett a lakásra.
- Nem, dehogy! Bérelek egy rendelőt a Belvárosban. Ez csak a lakásom lesz, nem más, és nem több.
Agatát szemmel láthatóan megnyugtatta ez a perspektíva. Nara előre kifizetett egy hónapot, és megkapta a kulcsokat. Már indult is a buszpályaudvarra a holmijáért. Vissza taxival jött, nem akarta cipelni a nehéz táskákat. Közben gyors számítást végzett – bizony már elég kevés a pénze. A rendelő bérletére semmiképpen sem lesz elég. „Valamit ki kell találnom", gondolta.

A legrosszabb mindig az este volt. Amikor befejezte a napját, és *álomra hajtotta a fejét*. Ezt a kifejezést szerette, és szó szerint értette. Befejezte az olvasást, lekapcsolta a lámpát és az oldalára fordult, a fejét a párnára tette – „álomra hajtotta"... Ilyenkor kellett volna jönnie az álomnak. De mostanában nem jött. Már jó ideje. Pontosan AZÓTA.
Bármennyire is nem akart gondolni a történtekre, kénytelen volt. A régi esemény rárohant, leteperte az akaratát, egyszerűen ott volt, elűzhetetlenül. Talán idővel majd elmúlik..? „Régi eseménynek" nevezte magában, pedig nincs még öt hónapja, hogy történt. Azóta Nara élete alaposan megváltozott, és gyanította, hogy azzal együtt ő is nagyon mássá lett.
Ebben az új lakásban nem várták kellemetlen meglepetések. Az első éjszakája nyugodtan telt el, többet is aludt, mint máskor. Talán a fáradtság, a levegőváltozás tette? Mindenesetre nem töprengett az okon, amikor másnap reggel felébredt. Így volt jó, tehát természetes.
Végiggondolta a napot. Az internetről már tudta, mikor van félfogadás a városházán. Délelőtt oda megy. Most még reggelizni vágyott. A lakásban volt ugyan hűtőszekrény, de üresen ásított. Majd telerakja délután.
Gyorsan rendbe szedte magát, jóleső mozdulattal zárta be maga mögött az ajtót – „a lakásom!" – és leszaladt a lépcsőn, hogy felderítse a környéket. Az utca végén talált egy kis teret, középen kis ligettel, benne játszótérrel. A tér szélén boltok voltak, meg egy kávézó. Nara vett egy napilapot – mint megtudta, csak ez az egy van a városban – és beült a kávézóba reggelizni, lapot nézegetni. A pincér jó harmincas, lassú mozgású férfi volt. Meglátta a nő kezében az újságot és máris kommentálta:
- Nem kellett volna vennie. Nálunk mindig van ebből két példány is.
- De én előbb belefirkálok, azután meg elviszem magammal – mondta Nara apró, mit sem jelentő mosollyal. A férfi nagy, álmos, sötét szemekkel nézett rá, aztán csak annyit mondott:
- Maga tudja...
Vajas kiflit és tejes kávét reggelizett, közben egy tollal kijelölte a hirdetéseket, de már sejtette: egyik sem lesz neki való. A bérelhető helyiségek messze voltak a Belvárostól. Bármilyen kicsi is a város, az emberek szívesebben jönnek be a központba, ha baj van az egészségükkel. Egyúttal mást is elintézhetnek, összekötik a feladatokat. Ehhez tehát ragaszkodnia kell. Ha nem talál az újságban, akkor ő maga fog keresni, felkutatni egy jó kis helyet. Nem ijedt meg a feladattól, de zavarta, hogy az eltarthat napokig, vagy még tovább is. Márpedig a pénze nagyon gyorsan fogy, mielőbb el kell kezdenie a munkát.
Délelőtt tízkor lépett be a városháza kapuján. A hallban kifüggesztett információs tábla sokat segített: megtalálta a kijelölt ablakot. Kevesen voltak ott ilyenkor, még kevesen. Az ablak mögött egy ellenszenves férfi ült olyan arccal, mint aki duzzog. Talán az fájt neki, hogy ideültették? Csak helyettesített valakit?
Nara rámosolygott, bemutatkozott és kijelentette:
- Ideköltöztem a városba.
- A bejelentkezést a négyes ablaknál intézik.
- Tudom, de ott most van valaki, addig elintézem a másik ügyemet: bejelentem, hogy alternatív gyógyászattal foglalkozom majd a városban.
- Szóval engedélyt kér – bólintott a férfi, és a nyomtatványai között keresgélt. Nara finoman

helyesbített:
- Nem kell engedélyt kérnem rá, a diplomáim erre feljogosítanak. Csupán bejelentési kötelezettségem van, aminek éppen most teszek eleget.
- Az nem úgy megy – rázta a fejét az ügyintéző, de látszott, hogy kicsit bizonytalan a dologban. Nara hát szinte a segítségére sietett:
- Gondolom, van egy rubrika a számítógépében, ahová felírja az adataimat, és nyoma marad annak, hogy bejelentettem a praxisomat.
- Engedélyt kell kérnie!
- Nem kell, és nem is fogok.
- Akkor ugyan nem nyit rendelőt a városban!
- A rendelőnyitáshoz sem kell engedélyt kérnem! – Nara felemelte a hangját. A többi ablaktól is kezdtek odafigyelni – Képzelje el, hogy semmi sem függ öntől! Ön itt azért van, hogy teljesítsen egy feladatot. Munkát kell végeznie, érti? Most az a munka, hogy bejegyezze: itt voltam és bejelentést tettem. Lehet, hogy ez szörnyű csapás egy bürokratának, de bizony ez a helyzet. Öntől semmi sem függ, hát végezze el a munkáját, itt és most. Ha lehet, sebesen, mert nincs időm itt ácsorogni.
Tollenben ez nem lehetett éppenséggel a szokásos stílus, különösen a városházán. A férfi szája tátva maradt és a döbbenettől csak annyi ereje maradt, hogy a fejét rázza: Nem, és nem! Nara még egy pillanatig nézte az illetőt, aztán két ablakkal odébb lépett, és megkérdezte az ott ülő nőtől:
- Jó napot, legyen szíves, mondja meg, hol találom az ügyfélszolgálat vezetőjét?
A nő ijedten nézett rá, közelebb hajolt és szinte suttogva mondta:
- A főnök, Wray úr... éppen az, akivel beszélt. Beugrott egy szabadságos helyett...
- Sokat lendítene a dolgon, ha tudná azt is, ami a dolga! – vágta rá Nara. Megfordult, és látványosan kivonult. Az ügyfelek megkövülten nézték, hátul valaki hörgésszerű hangot hallatott, alighanem a főnök maga.
Narában dolgozott a harag. Tudta, hogy ide már nem fog visszajönni. A bejelentést megteheti levélben is. Sőt, elektronikus levélben, aminek a másodpéldányát kinyomtatja és megőrzi arra az esetre, ha valaki később szóvá tenné, milyen alapon dolgozik a városban. De azért forrt benne az indulat, sokkal jobban, semmint azt ott az ügyfélszolgálaton kimutatta. Kiért az épületből, elővette az újságot, és megnézte a szerkesztőség címét. Ahogyan sejtette: nem volt messze, a főtértől tíz lépésre, egy csöndesebb kis mellékutcában. Egy kirakat előtt elhaladva szórakozott pillantást vetett önmagára. Mit lát, aki ránéz? Jó az alakja, nem néz ki huszonkilencnek, kellően domború, ahol kell, viszonylag jók a lábai. A termete közepesnél magasabb, és ami nem látható a tükörképen: a szeme zöldeskék. Barna haja gesztenye-árnyalatú, és nem festett. Most nem túl hosszú. Az egészalakos tükörképére vetett pillantás megnyugtatta. A történtek nem látszanak rajta, legalábbis tud úgy viselkedni, hogy senki se sejtse, min ment keresztül. Persze azért jól tudta, hogy ott belül megváltoztatták az események. Kicsit ingerültebb lett. Régen egy ilyen ügyfélszolgálatos jelenet nem váltott volna ki belőle ekkora haragot, emelt hangot és gunyoros stílusú megszólalást. „Öregszem", gondolta, aztán elmosolyodott. „Huszonkilenc év..? Még innen van a harmincon, és bőven innen van a negyvenen. Van még időm, tulajdonképpen mindenre." – gondolta és rögtön megjavult a kedve. „Az életen nem töprengeni kell, hanem élni azt", szokta mondani.
A szerkesztőségben joviális, mosolygós portás fogadta.
- Jó napot, kisasszony. Mivel szolgálhatunk? – a kérdést nyilván az egész szerkesztőségre értette. Nara is mosolygott:
- Van egy panaszom, és egy apróhirdetést is szeretnék feladni.
- Javaslom, kezdje a hirdetéssel – intett a háta mögé – Az első szobában a hölgy önre vár. A panasz miféle természetű?
- Városháza, ügyfélszolgálat, bürokrácia – mondta távirati tömörséggel. A bajuszos férfi derűsen nézett rá:
- Erre is van emberünk. Az első emeleten keresse majd Lapri urat, ő kifejezetten kedveli ezt a témát.

A földszinten Nara feladta az apróhirdetést.
- Háromszor fog megjelenni ezen a héten, az ingatlan-rovatban – pontosította az ügyintéző.
A lány keskeny lépcsőn ment az emeletre. Néhány ajtón neveket látott, de a Lapri sehol sem volt kiírva. Végül a folyosó végén egy nyitott ajtónál óvatosan bekérdezett:
- Lapri úr?
- Életnagyságban. – jött a válasz. Nara belépett a szobába. Jó negyvenes férfit látott, aki nehezen mozdult... vagy inkább csak kelletlenül? Alulról pislogott a látogatóra. Mégis, Nara látta a szeme körül a vidám ráncokat.
- Meséljen – mondta, és kitett egy diktafont a kis asztalkára. Nara elhatározta, hogy céltudatos lesz: nem csodálkozik, nem vesztegeti az időt, teszi, amit kell, lehetőleg gyorsan és hatékonyan. Igyekezett összefogottan beszélni. Elmondta, milyen sérelem érte. „Ezzel indult az új életem ebben a városban. Az első helyen, ahol elintéztem volna valamit, máris szembetalálkoztam a tudatlansággal és a bürokráciával". Meg is indokolta, miért nem kell neki engedélyt kérni bármilyen hatóságtól: a diplomái feljogosítják, és ezt a városházán is tudniok ellene. Különösen a főnöknek... Lapri félig lehunyt szemmel hallgatta, aztán kikapcsolta a diktafont, pörgetett rajta, belehallgatott, hogy jól működött-e, majd váratlanul visszatette az asztalra és ismét bekapcsolta:
- Ez volt a panasz, lesz róla egy rövid cikk. Most pedig indul az interjú.
- Miféle interjú?
- A lap munkatársa beszélget egy rokonszenves fiatal hölggyel, aki természetgyógyász, és most költözött a városba. A tolleni *Lapok* mindig elsőnek tudósít a fontos városi eseményekről... Ez érdekelni fogja az olvasóinkat.
- Ezt azért túlzás fontos eseménynek nevezni!
- Maga még nem ismeri a várost. Kicsi, kevesen lakjuk, ezért nekünk az is esemény, ami másutt nem keltene feltűnést.
Nara magában igazat adott neki. Még átvillant az agyán, hogy ez jó reklám is lehet mindjárt az elején, hát megadta magát, és válaszolt Lapri úr kérdéseire. Egy kivételével:
- Kedves Vernoni kisasszony, miért döntött úgy, hogy ebbe a távoli, csöndes kisvárosba költözik?
Nara a fejét rázta és – mintha nem akarná, hogy a diktafon is „hallja" a választ – suttogta:
- Ezt talán hagyjuk. Megvolt rá az okom, de az nem tartozik az újságolvasókra. Arra kérem, vegyük olybá, hogy ezt a kérdést fel sem tette.
Laprinak tetszhetett a kifejezés, mert így szólt:
- Olybá veszem hát, naná, hogy „olybá".

Egy kiadós séta után a postára ment, érdeklődni. Ugyanis mielőtt elindult Tollenbe, feladott egy hatalmas dobozt „postán marad" felirattal. Még nem érkezett meg. „Nem is baj, fölösleges lenne hazavitetni, majd onnan a rendelőbe... Persze az a rendelő még sehol sincs...", töprengett.
De másnap megjelent a hirdetése, és már délelőtt kétszer is csöngött a telefonja; címeket körmölhetett. Ám aznap megjelent valami más is: a kis szösszenet a városházi ügyintézésről, amit Lapri írt. Nem volt hosszú, de nagyon is mérges anyag volt. Laprinak alighanem elege lehetett már a városházából és az önkormányzat különféle hibáiból, netán trükkjeiből. A portás tudhatta ezt, azért küldte Narát éppen Laprihoz. Egy biztos: aki elolvasta a kis írást, rögtön sejthette: az újságíró véresen gúnyolódik, míg a másik oldalon egyenesen gyűlölhetik Laprit. Mint Nara később megtudta, pontosan ez volt a helyzet. Sőt, még ennél is rosszabb: a tolleni *Lapok* szerkesztősége állítólag időtlen idők óta folyamatosan háborúban állt a városházával, főleg az utolsó nyolc évben, amikor Lenard Igaron volt a polgármester.
De mindez most nem nagyon izgatta Narát. Ebédig megnézte mindkét címet, de egyik sem volt megfelelő. Elhatározta, hogy legközelebb el sem indul olyan címre, amely nem a Belvárosban van. Egy pizzériában ebédelt, aztán visszatért a főtérre és körülnézett.
Bankot keresett.
Tollen ugyan kisvárosnak minősült, de azért nem volt annyira kicsi, hogy legalább négy banknak

ne lett volna itt fiókja. És mind a négy a főtéren villogott. Csak az ilyen intézményeknek volt annyi pénzük, hogy itt, „Tollen Cityben", a legelőkelőbb helyen vegyenek vagy béreljenek helyet. A nagy, négyszögletes tér kellős közepén egy régi Szentháromság-szobor állt, a két végében pedig egy-egy mini-szökőkút. Az egyiket „oroszlánosnak" hívták, nem véletlenül: örökké nedves kőoroszlán állt a rázuhanó vízben, és félig nyitott, fogatlan szájjal, halott szemmel nézte az arra sétálókat. A tér másik végében pedig egy fiatal lány szobra állt, bronz kezében kicsiny esernyőt tartott, ezen folyt végig a víz. Mindkét szökőkút káváján galambok ültek reggel, délben, este.
Nara először csak körbesétált a téren, terepszemlét tartott. Minden oldalon volt egy bank, látszott, a világért sem településnek egymás mellé. Mindegyik jelezni akarta, hogy ő más, mint a többi. Más logó, más színek, másféle bejárat. Miután Nara körbement, elérve a negyediket, betolta a nagy üvegajtót, és a pultnál sorszámot tépett. Kis várakozás után már szólították is. Egy nála alig idősebb nő ült az íróasztal másik oldalán.
- Jó napot, Nara Vernoni vagyok.
- Jó napot, Vernoni... kisasszony?
- Lényegében igen. Majdnem asszony lettem, de közbejött valami... – látszott, hogy ezt nem óhajtaná kifejteni, és a vele szemben ülő, mérsékelten sminkelt, és alig némi ékszert viselő asszony – jegygyűrű volt az ujján – megértőnek bizonyult:
- Értem, Vernoni kisasszony... Mi okból keresett meg bennünket?
- Kölcsönt szeretnék felvenni.
- Mekkora összegre gondol?
- Ötezer euróra.
- Az nem kevés... És mire kellene a kölcsön?
- Praxis beindítására.
- Ön orvos?
- Természetgyógyász vagyok. A hivatalos terminológia szerint *healer,* azaz gyógyító.
- Ezt hogyan kell érteni? – esett ki szerepéből a nő. Eddig hivatalos volt, nagyon is, szemmel láthatóan a bankját képviselte udvariasan, távolságot tartva. Most azonban kibukkant belőle a kíváncsi magánszemély: – Csontkovácsolást végez, vagy varázsol, hókuszpókusz, és a páciens máris meggyógyul?
- Sajnos nem megy ilyen egyszerűen. Az egészségért a betegnek és nekem is sokat kell dolgoznunk – Nara mosolygott, de most belőle áradt valami, ami arra késztette a nőt, hogy ő is komolyabb legyen. Egy pillanattal később már valódi banki információcsere zajlott a két nő között:
- Van önnek lakása a városban?
- Nincs, most béreltem egyet.
- Nincs senki a városban, aki... jótállhatna önért?
- Senki nincs. Ellenben itt vagyok én magam, és a szakmám. A pénz az induláshoz kellene. Hogy néhány hónapra előre kifizethessek egy rendelőt, azt berendezzem, és így tovább.
- Ha nincs ingatlanja, mi lesz a kölcsön fedezete?
- A tudásom, a kitartásom, a szorgalmam. A munkám.
- Ne haragudjon, de ezek csak szavak...
- Nekem nem: ez az életem. Ezt csinálom, ezzel foglalkozom, ezt tanultam, ebből éltem eddig is, csak jó messze innen. Higgye el, itt sem lesz másképpen.
- De hát ezek... csak ígéretek.
- Most még azok.
- Valószínűleg adnánk önnek kölcsönt, ha már bizonyított volna. Ha lenne praxisa, ha köztudott lenne, hogy képes ezzel a gyógyítással elegendő pénzt keresni.
- Ha mindezen túl lennék, miért vennék fel kölcsönt? Most van szükségem rá, az induláshoz.
- De nekünk meg éppen ez a túl kevés.
Nara felállt. Megint nagy volt a kísértés, hogy a tisztviselő szemébe vágja, mit gondol az efféle logikáról, ügyintézésről. De már előző nap a városházi ügy után is volt egy kis lelkifurdalása. Ő

gyógyító, nem sebeket tépő, haragot ébresztő, majd arra szintén haraggal válaszoló ember. Nem lehet ilyen, neki más a feladata ezen a világon, hát úgy is kell viselkednie! Valahol a lelke mélyén egy kicsit már megbánta azt a tegnap jelenetet a városházán. Most mélyet lélegzett:
- Hát akkor minden jót!
A bankos nőt meglepte Nara gyors távozása. Már nyitotta a száját, hogy mondjon még valamit, de Nara – udvarias félmosollyal az arcán – határozottan lépkedett a kijárat felé. Az utcán megcsapta a meleg – akkor fogta fel, hogy odabent a légkondi hűvösében ült. „Arra bezzeg van pénzük, de egy rongyos ötezer eurós kölcsönre nincs!" – füstölgött, majd így korholta önmagát: „Nyugodj már le. Te azért vagy, hogy elsimítsd a ráncokat, csökkentsd a fájdalmat testben és lélekben, hát ne gerjessz újabb feszültségeket".
Lassan ment, hogy lecsillapodjon. A második bank elé érve már nyugodtabbnak érezhette magát. Bement, tépett az automatából egy sorszámot, és amikor a fali elektronikus táblán megjelentek ugyanazok a számjegyek, odament a tisztviselőhöz.
Aki ezúttal egy férfi volt. Negyvenes, kopaszodó, rosszkedvű, mogorva. Persze, mindezt igyekezett titkolni: mesterkélt, de rövidéletű mosollyal üdvözölte az ügyfelet. A beszélgetés ugyanúgy kezdődött, mint az első bankban. Ám amikor a tisztviselő meghallotta, hogy Nara természetgyógyász, rögtön kapcsolt:
- Ezek szerint önnel történt az a kínos eset a városházán?
- Nevezhetjük annak. De úgy vélem, inkább az ottani ügyfélszolgálati vezetőnek lehet kínos, hogy most már az egész város tudja: nem érti a dolgát. Hogy még annyit sem tud, mint a beosztottai, mégis a főnökük.
Nara igyekezett nyugodt maradni, de a benne rejlő kisördög ezt azért végigmondatta vele. A kopaszodó férfi halkan jegyezte meg:
- Wray úr a sógorom. A feleségem bátyja.
Mire Nara már fel is állt a székéből:
- Kár, hogy ezt mondta. Ha ön elsősorban banktisztviselő lenne, akkor a bank érdekeit tartaná szem előtt és leperegnének önről a családtagját ért esetleges sérelmek. Én az ön helyében ezt meg sem említettem volna.
Megfordult, és ment kifelé. Csak a szeme sarkából látta, hogy egy idősebb férfi mellett ment el, aki alighanem túl közel állt az előbb, és hallotta az utolsó mondatot. Nara ugyan sajnálta egy kicsit, hogy végül is nem tárgyalhatott a bankkal érdemben arról, amiért jött. Viszont büszke volt magára, hogy most nem veszett össze senkivel, nem kiáltotta az illető arcába, mit gondol róla. „Nagyon disztingváltan, civilizáltan mondtam meg neki a magamét", gondolta és máris a járdán volt.
A harmadik bankban már nagyon rutinosan viselkedett. Megfogadta, hogy bármi is történik, higgadt marad. Bár homályos nyugtalanság ébredt benne – mi lesz, ha egyik bank sem áll vele szóba? Sorszám, várakozás, szólítás, udvarias köszönések, mosolyok. És ez a beszélgetés is éppen ott akadt el, ahol az első: